

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12940/2024
Рев 4909/2025
04.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Чедић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Гордана Јанковић, адвокат из ..., ради предаје у државину и исплате накнаде, одлучујући о ревизијама тужиле изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2223/23 од 12.01.2024. године и решења Вишег суда у Смедереву Гж 477/23 од 04.04.2023. године исправљеног решењем истог суда Гж 477/23 од 29.02.2024. године, у седници одржаној 04.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Смедереву Гж 477/23 од 04.04.2023. године, исправљеног решењем истог суда Гж 477/23 од 29.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужиле изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2223/23 од 12.01.2024. године и против решења Вишег суда у Смедереву Гж 477/23 од 04.04.2023. године, исправљеног решењем истог суда Гж 477/23 од 29.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2223/23 од 12.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Смедереву П 762/22 од 27.12.2022. године, којим је одбијен као неоснован основни тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој преда у државину кп. бр. .. КО ..., површине 1186 м², градско грађевинско земљиште ван грађевинског подручја са свим објектима – породичном стамбеном зградом површином 76 м² и економско стамбеним објектом без штале површине 71,53 м², утврђено да је тужба тужиле повучена у делу у коме је тражила да се обавезе тужени да јој исплати 4.160,00 евра или 492.258,00 динара са законском затезном каматом од 18.04.2017. године до исплате на њен текући рачун, те износ од 12.800 евра са законском затезном каматом од 17.04.2017. године до исплате, одбијен као неоснован евентуални тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати 25.160 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 18.04.2017. године, те износ од 12.800 евра

са законском затезном каматом од 19.04.2017. године до исплате, одбијен као неоснован евентуални тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој почев од 01.09.2022. године па до иселења плаћа накнаду за коришћење кп. бр. .. и објекта у износу од 400 евра месечно у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, на текући рачун тужиље, сваког 01. дана у месецу за текући месец, одбијен захтев тужиље да се обавезе тужени да јој накнади трошкове парничног поступка и обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка од 91.500,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Решењем Вишег суда у Смедереву Гж 477/23 од 04.04.2023. године, исправљеним решењем истог суда Гж 477/23 од 29.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Вишег суда у Смедереву за одлучивање о жалбама на решење Основног суда у Смедереву П 762/2022 од 14.03.2023. године. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђено решење Основног суда у Смедереву П 762/2022 од 14.03.2023. године у ставу првом и другом изреке, којим је одбијен захтев тужиље да се донесе допунска пресуда којом би се утврдило да је непостојећи правни посао односно да је ништав Уговор о купопродаји Ов.бр.5506/06 од 14.07.2006. године закључен између сада покојне ВВ и туженог, те да је тужиља по основу солемнизованог Уговора о размени сувласничких удела кп. бр. .. и кп. бр. .. КО ..., закљученог код нотара Бојане Бабић из ... 18.05.2018. године под бројем ОПУ: 428/2018, између тужиље и сувласника ГГ, ванкњижни сувласник на уделу од 4/8 на кп. бр. .. КО ..., на делу удела од 1/8, има уписано право својине у катастру непокретности, као сувласник удела од 5/8 на кп. бр. .. КО ..., те да је дана 20.01.2018. године тренутком делације покојне ВВ, бивше из ..., удео покојне мајке од 3/8 на кп. бр. .. и .. КО ... ушао у њену заоставштину која је по сили закона прешла на њене наследнике међу којима је и тужиља, те да упис права туженог на уделу покојне мајке од 3/8 на кп. бр. .. и .. није правноснажан и није могућ, јер пресуда због пропуштања П 2515/2017 од 08.01.2018. године Основног суда у Смедереву није подобна за упис права својине у катастру непокретности, и одбачена је жалба тужиље изјављена против решења Основног суда у Смедереву П 762/22 од 14.11.2022. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиље изјављене против решења Вишег суда у Смедереву применом члана 404. став 2 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажним решењем одбијен као неоснован захтев тужиље да се донесе допунска пресуда, с обзиром да тужиља није поднела тужбени захтев о коме је тражила да суд одлучи допунском пресудом, већ је тражила да суд као претходно питање утврди непостојање правног односа. Врховни суд је размотрио правне разлоге на којима је засновано побијано решење и наводе изнете у ревизији, па је оценио да нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је резервисана за питања из домена примене материјалног права. У ревизији тужиље се не конкретизује правно питање које би се разматрало кроз институт изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиље ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је применом члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП Врховни суд је оценио да ревизија тужиље није дозвољена.

Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правоснажно окончан.

У конкретном случају, тужиља је изјавила ревизију против решења другостепеног суда којим је одбијен захтев за доношење допунске пресуде, јер такав захтев није ни постављен. Овим решењем се, у смислу цитиране одредбе члана 420. став 1. ЗПП, поступак правоснажно не окончава. Како ревизија није изјављена против решења против ког се у смислу одреби Закона о парничном поступку ревизија може изјавити, то је ревизија тужиље недозвољена, па је применом члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено правоснажном пресудом Апелационог суда у Београду је предаја у државину предметне непокретности и исплата накнаде за коришћење непокретности, који захтев је одбијен као неоснован применом материјалног права из одредби члана 14. и 37. Закон о основама својинско правних односа, с обзиром да се непокретност налази у режиму сувласништва, а тужени је један од сувласника, те је одбијен и захтев за исплату накнаде за коришћење непокретности, с обзиром да нема места примени одредбе члана 210. став 1. Закона о облигационим односима јер је сувласник уједно и држалац, па док се не постигне споразум између сувласника, тужени као сувласник није дужан да накнади вредност

користи коју је имао од употребе, јер евентуални прелаз користи има своју основу у правној природи сувласништва.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 18.04.2012. године, а вредност предмета спора је 1.144.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору са захтевом за неновчано и новчано потраживање у коме утврђена вредност предмета спора не прелази законом прописани имовински цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић